

TRENUTEK

Ciril Zlobec

Kot menda še nikdar, prišla je iz srca.
In bolj kot slišala, sva jo čutila.
O, ena sama žal beseda je bila,
in sreča... kot da v njenem zvoku je utonila.

O, kot da sem prebudil se iz sna:
zdaj vem, zakaj takrat si vztrepetala,
zakaj tak tiho rekla: »Da!«
To žal besedo si v očeh mi brala.

Da, ko da sem prebudil se iz sna:
zdaj vem, zakaj takrat sem vztrepetal,
ko slišal sem tvoj tihi »Da!«
V solzah ti čuden blesk je zasijal.

In glej, zdaj vem,
zakaj za svojo srečo sva se bala,
zakaj ljubezen dan za dnem
vse bolj in bolj sva si zatrjevala.

O, oni daljni, čudni blesk
sem danes spet ti uzrl v očeh,
se spomnil ga in žalosten zaklel!

V zli slutnji je zajokal najin sinko,
in spet sva si nadela staro krinko:
ti ponudila spet si mi svoj smeh,
in jaz sem te objel...

O, ena sama žal beseda je bila,
beseda — iz srca!